

दानियेलको पुस्तक - संख्या छ वटा

यहोयाकीम

Jeff Pippenger

2023-12-01

दानिएल र प्रकाशका पुस्तकहरू एउटै पुस्तक हुन्, जसरी बाइबल पुरानो करार र नयाँ करार मिलेर बनेको एउटा पुस्तक हो, त्यसै अर्थमा।

“परमेश्वरका पुत्रको रूपमा येशूको जीवन, मृत्यु, र पुनरुत्थानको इतिहासलाई पुरानो नियममा निहित प्रमाणविना पूर्ण रूपमा प्रमाणित गर्न सकिँदैन। ख्रीष्ट पुरानो नियममा नयाँ नियममा जत्तिकै स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएका छन्। एउटाले आउनुहुने मुक्तिदाताको साक्षी दिन्छ, जबकि अर्कोले अगमवक्ताहरूले भविष्यवाणी गरेअनुसार आइपुग्नुभएका मुक्तिदाताको साक्षी दिन्छ। उद्धारको योजनालाई सराहना गर्नका लागि पुरानो नियमका धर्मशास्त्रलाई पूर्ण रूपमा बुझिएको हुनुपर्छ। भविष्यवाणीपूर्ण विगतबाट उदित हुने महिमामय ज्योतिले ख्रीष्टको जीवन र नयाँ नियमका शिक्षाहरूलाई स्पष्टता र सौन्दर्यसहित उजागर गर्दछ। येशूका आश्चर्यकर्महरू उहाँको दिव्यताको प्रमाण हुन्; तर उहाँ संसारका उद्धारकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने सबैभन्दा बलियो प्रमाणहरू पुरानो नियमका भविष्यवाणीहरूलाई नयाँ नियमको इतिहाससँग तुलना गर्दा भेटिन्छन्। येशूले यहूदीहरूलाई भन्नुभयो, ‘धर्मशास्त्रहरू खोज; किनकि तिनमा तिमीहरू अनन्त जीवन छ भनी ठान्छौ, र तिनैले मेरो विषयमा साक्षी दिन्छन्।’ त्यस समयमा पुरानो नियमबाहेक अरू कुनै धर्मशास्त्र अस्तित्वमा थिएन; यसैले मुक्तिदाताको आज्ञा स्पष्ट छ।” Spirit of Prophecy, volume 3, 211.

ख्रीष्ट को हुनुहुन्छ र के हुनुहुन्छ भन्ने सबैभन्दा प्रबल प्रमाण तब प्रकट हुन्छ, जब पुरानो करारका भविष्यवाणीहरूको तुलना नयाँ करारको इतिहासमा ती भविष्यवाणीहरूको परिपूर्तिसँग गरिन्छ। त्यसैगरी, दानिएल र प्रकाशका पुस्तकहरूबीचको सम्बन्ध पनि त्यस्तै हो।

“प्रकाशको पुस्तकमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू आएर मिल्छन् र अन्त्य पाउँछन्। यहाँ दानिएलको पुस्तकको पूरकता छ। एउटा भविष्यवाणी हो; अर्को प्रकाश हो।” प्रेरितहरूका कार्य, ५८५।

“पूरक” भन्ने शब्दको अर्थ सिद्धतासम्म पुर्‍याउनु हो। पुरानो नियमका भविष्यवाणीहरूको परिपूर्ति ख्रीष्टको “ईश्वरीयता” को “सबैभन्दा बलियो” “प्रमाण” थियो। दानिएलको पुस्तकमा भएका भविष्यवाणीहरूको ईश्वरीयताको सबैभन्दा बलियो प्रमाण भनेको, प्रकाशको पुस्तकमा देखाइएझैं ती भविष्यवाणीहरूको परिपूर्ति हो। दानिएलका भविष्यवाणीहरू प्रकाशको पुस्तकमा निरन्तर अगाडि बढाइएका छन्, र अन्तिम दिनहरूमा, जब येशू ख्रीष्टको प्रकाशनको मोहोर खोल्निन्छ, तिनीहरू सिद्धतासम्म पुर्‍याइन्छन्।

“प्रकाशको पुस्तक एउटा छाप लगाइएको पुस्तक हो, तर यो खोलिएको पुस्तक पनि हो। यसमा यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दिनहरूमा घट्ने जाने अद्भुत घटनाहरू अभिलेखित छन्। यस पुस्तकका शिक्षाहरू निश्चित छन्, रहस्यमय र अबोधगम्य छैनन्। यसमा दानियेलमा जस्तै भविष्यवाणीको उही रेखा पुनः ग्रहण गरिएको छ। परमेश्वरले केही भविष्यवाणीहरू दोहोर्‍याउनुभएको छ, यसरी तिनलाई महत्त्व दिनुपर्छ भन्ने देखाउँदै। प्रभुले ठूलो परिणाम नभएका कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुन्न।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

यहूदाका राजा यहोयाकीमको राज्यकालको तेस्रो वर्षमा बेबिलोनका राजा नबूकदनेसर यरूशलेममा आएर त्यसलाई घेरे। दानियेल १:१।

दानिएलको पुस्तकको पहिलो पदलाई ठीकसँग विचार गर्दा त्यसमा प्रशस्त भविष्यवाणीसम्बन्धी जानकारी पाइन्छ। हामी आफ्नो विचारको आरम्भ यहोयाकीमबाट गर्नेछौं।

यहोयाकीम यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरूमध्ये पहिलो थिए। यसरी, तिनले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिनिधित्व गर्छन्। उनका छोरा यहोयाकीन, जो यकोन्याह वा कोन्याह नामले पनि परिचित थिए, दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिनिधित्व गर्थे। यहोयाकीनपछि सिदकियाह आए, जो यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरूमध्ये अन्तिम थिए। सिदकियाहले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतिनिधित्व गर्छन्। यहोयाकीम पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको प्रतीक हुन् भन्ने कुरालाई समर्थन गर्ने धेरै अगमवाणीसम्बन्धी साक्षीहरू छन्। यी प्रमाणहरू बुझ्नु महत्त्वपूर्ण छ, किनकि यसले दानियेलको पहिलो अध्यायको पहिलो पदले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई चिन्हित गरिरहेको छ भन्ने कुरा देखाउँछ, र यही तथ्य त्यस्तो लंगर हो जसले पहिलो अध्यायलाई प्रकाश १४ को पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशका रूपमा बुझ्न अनुमति दिन्छ। हामी दोस्रो इतिहासबाट आरम्भ गर्नेछौं।

तरवारबाट बाँचेका तिनीहरूलाई उसले बाबेलमा लैजायो; र फारसको राज्यको शासनकाल नआउन्जेल तिनीहरू त्यहाँ उसका र उसका छोराहरूका सेवक बने। यसरी यर्मियाको मुखद्वारा परमप्रभुको वचन पूरा भयो, जबसम्म देशले आफ्ना विश्रामदिनहरूको उपभोग नगरेको थियो; किनकि जबसम्म त्यो उजाड परेर रह्यो, त्यसले सत्तरी वर्ष पूरा गर्न विश्राम मानिरह्यो। २ इतिहास ३६:२०, २१।

लैव्यव्यवस्था पच्चीससँगको अनुरूपतामा पूरा नगरिएका शब्बतहरू भूमिले उपभोग गर्न सकोस् भनेर बाबेलको बन्दीवास सत्तरी वर्षको थियो। शब्बतका सत्तरी वर्षको योग चार सय नब्बे वर्ष हुन्छ, जुन अवधिभर प्राचीन इस्राएलले लैव्यव्यवस्था पच्चीसको निर्देशनलाई उपेक्षा गरेको थियो। विद्रोहका चार सय नब्बे वर्षपछि बन्दीवासका सत्तरी वर्ष आए। ती चार सय नब्बे वर्षको अन्त्यमा, नबूकदनेसरद्वारा तीन राजाहरू अधीनतामा राखिने थिए।

बन्दीवासका सत्तरी वर्षको अन्त्यमा, परमप्रभुले साइरसलाई खडा गर्नुभयो, जो ती तीन राजाहरूमध्ये पहिलो थिए जसले इस्राएल फर्केर यरूशलेमको पुनर्निर्माण गर्न सक्नेछ भनी आदेश जारी गर्ने थिए। आर्तक्षत्र तिनै तीन राजाहरूमध्ये तेस्रो थिए, र उनले ईसा पूर्व ४५७ मा तेस्रो आदेश जारी गरे। तेस्रो आदेशले दानियेल अध्याय ८, पद १४ का तेइस सय वर्षको प्रारम्भ गरायो। सन् १७९८ मा, क्रोधको पहिलो अन्त्य समाप्त भयो, दानियेलको पुस्तकको मोहोर खोलियो, र तीन स्वर्गदूतहरूमध्ये पहिलो आइपुग्यो। तेस्रो स्वर्गदूत २२ अक्टूबर, १८४४ मा आइपुग्यो।

यहूदाका अन्तिम तीनै राजाहरूले नबूकदनेसरको सामना गर्नुपर्थ्यो, र यहोयाकीमको बन्दीग्रहणसँगै सत्तरी वर्षको अवधि आरम्भ भयो। त्यो बाबेल विनष्ट नभएसम्म जारी रह्यो, र बाबेललाई विनष्ट गर्ने सेनापति (कोरेश), जो त्यसको केही समयपछि राजा बने, उनले तीनवटा आज्ञाहरूमध्ये पहिलो जारी गरे। तेस्रो आज्ञाले साँझ र बिहानहरूको भविष्यवाणी आरम्भ गर्‍यो, जुन तीन स्वर्गदूतहरूमध्ये तेस्रोको आगमनसँग अन्त भयो। ख्रीष्टले सधैं अन्तलाई आरम्भसँग पहिचान गर्नुहुन्छ।

सत्तरी वर्षहरूको आरम्भ नबूकदनेसरले यरूशलेममाथि गरेको पहिलो आक्रमणसँगै भयो। सत्तरी वर्षहरूको अन्त्य बाबेलको विनाशद्वारा चिन्हित भयो। यरूशलेमको अन्तिम र पूर्ण विनाश ती तीन राजामध्ये तेस्रोमाथि आयो, जसमध्ये सबैमाथि नबूकदनेसरले आक्रमण गरेको थियो। यरूशलेमको विनाश क्रमिक थियो। अन्तिम तीन राजाहरूले एउटा भविष्यवाणीगत प्रतीकको प्रतिनिधित्व गर्छन्, यस अर्थमा कि ती सबैमाथि नबूकदनेसरले आक्रमण गरेको थियो। तिनीहरूले ती तीन आदेशहरूको प्रतिरूप प्रस्तुत गरे, जुन सबै एउटै प्रतीक थिए, जसरी तेइस सय दिनहरूको अन्त्यमा ती तीन स्वर्गदूतहरू पनि थिए।

“एज्राको सातौँ अध्यायमा त्यो आज्ञापत्र पाइन्छ। पद १२-२६। यसको सबैभन्दा पूर्ण स्वरूपमा यो फारसका राजा आर्तक्षत्रद्वारा ई.पू. ४५७ मा जारी गरिएको थियो। तर एज्रा ६:१४ मा यरूशलेममा परमप्रभुको भवन ‘साइरस, दारियस, र फारसका राजा आर्तक्षत्रको आज्ञाअनुसार [हाशियामा ‘आज्ञापत्र’]’ बनाइएको थियो भनेर भनिएको छ। यी तीन राजाहरूले, आज्ञापत्रको प्रारम्भ, पुनःपुष्टि, र पूर्णतामा, यसलाई अगमवाणीअनुसार २३०० वर्षको आरम्भ चिन्हित गर्न आवश्यक परिपूर्णतासम्म पुर्‍याए। आज्ञापत्र पूरा भएको समय ई.पू. ४५७ लाई उक्त आज्ञाको मितिको रूपमा लिँदा, सत्तरी हप्तासम्बन्धी अगमवाणीका हरेक विवरण पूरा भएको देखियो।” The Great Controversy, 326.

सिस्टर ह्याइटले भविष्यवाणीको सिद्धताका लागि ती तीन आज्ञाहरू आवश्यक थिए भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। उहाँले तिनीहरूको परस्पर सम्बन्धलाई परिभाषित गर्नुहुन्छ, र त्यसो गर्ने क्रममा, हिब्रू शब्द “truth” का व्याकरणिक विशेषताहरूलाई पनि पहिचान गर्नुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ, पहिलो आज्ञाले आरम्भ गर्‍यो, दोस्रो आज्ञाले पुनः पुष्टि गर्‍यो, र तेस्रो आज्ञाले “सत्तरी हप्तासम्बन्धी भविष्यवाणीको प्रत्येक विवरण” पूरा गर्‍यो। हिब्रू शब्द “truth” हिब्रू वर्णमालाका पहिलो, तेह्रौँ र अन्तिम अक्षरहरूको संयोजनद्वारा निर्मित हुन्छ। पहिलो आज्ञाले आरम्भ गर्‍यो, दोस्रोले पुनः पुष्टि गर्‍यो, र अन्तिम आज्ञाले भविष्यवाणीलाई पूरा गर्‍यो। ती तीन आज्ञाहरूमा अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर निहित छ, र तिनीहरू बाबेलको बन्धुवाससम्बन्धी सत्तरी-वर्षीय भविष्यवाणीको अन्त्यमा पूरा भए, यद्यपि तेस्रो आज्ञा सत्तरी वर्ष समाप्त भएको धेरै पछि आएको थियो। ती तीन आज्ञाहरू क्रमिक थिए, र यद्यपि तिनीहरू तीनवटा आज्ञा थिए, तैपनि तिनीहरू अझै पनि एउटै भविष्यसूचक प्रतीक थिए।

पहिलो स्वर्गदूत सन् १७९८ मा आइपुग्यो, दोस्रो स्वर्गदूत सन् १८४४ को वसन्त ऋतुमा आइपुग्यो, र तेस्रो स्वर्गदूत २२ अक्टोबर १८४४ मा आइपुग्यो। ती तीन स्वर्गदूतहरू एउटै भविष्यसूचक प्रतीक हुन्, जसले प्रकाश अध्याय चौधको अनन्त सुसमाचारलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

“पहिलो र दोस्रो सन्देश १८४३ र १८४४ मा दिइएका थिए, र हामी अहिले तेस्रोको घोषणाको अधीनमा छौं; तर यी तीनवटै सन्देशहरू अझै पनि घोषणा गरिनुपर्छ। सत्यको खोजीमा रहेका मानिसहरूलाई ती पुनः दोहोर्‍याइनु आज पनि पहिले जत्तिकै अनिवार्य छ। लेखनी र वाणी दुवैद्वारा हामीले यो घोषणा सुनाउनुपर्छ, तिनको क्रम तथा ती भविष्यवाणीहरूको प्रयोग देखाउँदै, जसले हामीलाई तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसम्म ल्याउँछ। पहिलो र दोस्रोविना तेस्रो हुन सक्दैन। यी सन्देशहरू हामीले संसारलाई प्रकाशनहरूमा र प्रवचनहरूमा दिनुपर्छ, भविष्यसूचक इतिहासको क्रमरेखामा भइसकेका कुराहरू र हुनेवाला कुराहरू देखाउँदै।” Selected Messages, book 2, 104, 105.

यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरू एउटै प्रतीक थिए, किनकि तिनीहरू सबैलाई बाबेलका राजाले विभिन्न मात्रामा अधीनतामा ल्याएको थियो। यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरू, ती तीन आदेशहरू र ती तीन स्वर्गदूतहरू—यद्यपि स्पष्ट रूपमा तीन हुन्—तथापि एउटै भविष्यसूचक प्रतीकको रूपमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

अन्तिम तीन राजाहरू सत्तरी वर्षको बन्धुवासको भविष्यवाणीको आरम्भको भविष्यसूचक परिवेशका अङ्ग हुन्, र त्यसकारण तिनीहरू सत्तरी वर्षको बन्धुवासको अन्तलाई दृष्टान्तित गर्ने आरम्भको अंश बन्छन्। बन्धुवास तीन राजाहरूको क्रमिक अधीनतासँगै आरम्भ भयो, र राज्य तथा त्यसको राजधानी नगरको विनाशमा अन्त्य भयो। भविष्यवाणीको अन्त्यले बाबेल राष्ट्र र राजधानीको विनाशलाई चिन्हित गर्छ, र यसैले तीन क्रमिक आदेशहरूको आगमनलाई संकेत गर्छ। तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीको आरम्भ तीन क्रमिक आदेशहरूद्वारा चिन्हित छ, र यसले तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीको अन्त्यलाई दृष्टान्तित गर्छ, जुन तीन क्रमिक सन्देशहरूबाट बनेको छ।

तीन स्वर्गदूतहरू, र तिनका-तिनका तीन सन्देशहरू, तीन राजाहरू र तिनका क्रमिक तीन आज्ञाहरूद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा पूर्वचित्रित गरिएका थिए। आफ्ना-आफ्ना तीन आज्ञाहरू घोषणा गर्ने ती तीन राजाहरूलाई पनि तीन क्रमिक राजाहरूद्वारा पूर्वचित्रित गरिएको थियो, जसले प्रत्येकले नबूकदनेसरको विरुद्धमा विद्रोहका आफ्ना सन्देशहरू प्रस्तुत गरेका थिए। विद्रोहका तीन सन्देशहरूले तीन आज्ञाहरूलाई प्रतीकात्मक रूपमा देखाए, र ती आज्ञाहरूले फेरि तीन सन्देशहरूलाई पूर्वचित्रित गरे। एउटा सत्तरी वर्षको भविष्यवाणीको आरम्भ गर्छ, जुन फेरि तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीको आरम्भसँग समाप्त हुन्छ, र त्यो १८४४ मा तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनमा समाप्त हुन्छ। भूमिले आफ्नो शबाथको आनन्द लिनुपर्ने ती सत्तरी वर्षहरूलाई २२ अक्टोबर, १८४४ देखि अलग गर्न सकिँदैन।

यहोयाकीमले कुरूशको पहिलो आज्ञा तथा प्रकाशितवाक्य अध्याय चौधको पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छ। यसबाहेक, यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरूका तीन साक्षीहरू, तीन आज्ञाहरू, र तीन स्वर्गदूतका सन्देशहरूले यहोयाकीमको प्रतीकसम्बन्धी सटीक जानकारी प्रदान गर्छन्, किनकि तीन स्वर्गदूतहरूको भविष्यवाणीमय इतिहास प्रेरणाद्वारा अत्यन्त सावधानीपूर्वक चिह्नित गरिएको छ। यी तीनै सन्देशहरूको एउटा

ऐतिहासिक आगमन छ, र त्यसपछि एउटा ऐतिहासिक सामर्थ्यप्राप्ति पनि छ।

पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा आयो, र दिनलाई एक वर्ष मान्ने सिद्धान्तको पुष्टि सहित १८४० अगस्ट ११ मा उसलाई सामर्थ्य प्रदान गरियो।

“सन् १८४० मा भविष्यवाणीको अर्को उल्लेखनीय परिपूर्तिले व्यापक चासो जगायो। त्यसको दुई वर्षअघि, दोस्रो आगमनको प्रचार गर्ने प्रमुख सेवकहरूमध्ये एक, जोसिया लिचले, प्रकाश ९ को एउटा व्याख्या प्रकाशित गरेका थिए, जसमा उनले ओटोमन साम्राज्यको पतनको भविष्यवाणी गरेका थिए। उनका गणनाअनुसार, यो शक्ति... सन् १८४० को अगस्ट ११ मा परास्त हुने थियो, जब कन्स्टान्टिनोपलस्थित ओटोमन शक्ति भङ्ग हुने अपेक्षा गर्न सकिन्छ। अनि यही कुरा, मेरो विश्वासमा, सत्य ठहरिनेछ।”

“ठीक त्यही निर्दिष्ट समयमा, टर्कीले आफ्ना राजदूतहरूद्वारा युरोपका मित्रराष्ट्र शक्तिहरूको संरक्षण स्वीकार गर्‍यो, र यसरी आफूलाई ख्रीष्टियन राष्ट्रहरूको नियन्त्रणअन्तर्गत राख्यो। उक्त घटनाले भविष्यवाणीलाई ठ्याक्कै पूरा गर्‍यो। जब यो कुरा ज्ञात भयो, धेरै जनसमूह मिलेर र उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका भविष्यवाणीको व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धताप्रति विश्वस्त भए, र आगमन आन्दोलनलाई अद्भुत प्रेरणा प्राप्त भयो। विद्वान् तथा प्रतिष्ठित व्यक्तिहरू प्रचार र उनका विचारहरूको प्रकाशन—दुवैमा—मिलेरसँग एक भए, र १८४० देखि १८४४ सम्म यो कार्य तीव्र रूपमा फैलियो।” The Great Controversy, 334, 335.

पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा न्यायको आरम्भको घोषणा गर्दै आइपुगे, तर उक्त सन्देश विलियम मिलरद्वारा गरिएको यस पहिचानको वैधतामाथि आधारित थियो कि बाइबलीय भविष्यवाणीमा एक दिनले एक वर्षलाई जनाउँछ। त्यो सिद्धान्त “August 11, 1840” मा पुष्टि भयो, र पहिलो सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गरियो। ख्रीष्टको पुनरागमनसम्बन्धी भविष्यवाणी बाइबलीय वर्ष १८४३ मा पूरा हुनेछ भन्ने अपेक्षा असफल भएपछि, जुन १८४४ सम्म लम्बियो, प्रकाश अध्याय चौधको दोस्रो स्वर्गदूत आइपुग्यो। १८४४ को वसन्तमा उक्त भविष्यवाणी असफल भएपछि, प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले एक दिन एक वर्ष भन्ने मिलरको नियमलाई अस्वीकार गरे, र बाबेलकी छोरीहरू बने। त्यसपछि १८४४ को गर्मीमा, जब त्यो सन्देश मध्यरातको पुकारको सन्देशसँग संयुक्त भयो, त्यस सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गरियो। २२ अक्टोबर, १८४४ मा मध्यरातको पुकारको सन्देश पूरा भएपछि, तेस्रो स्वर्गदूत आफ्नो सन्देशसहित आइपुग्यो।

१८६३ मा लाओडिसियाली एड्भेन्टिज्मको अवज्ञाका कारण, परमेश्वरका जनतालाई प्राचीन इसाएलको उजाड-स्थानमा गरिएको भड्काइको इतिहास दोहोर्‍याउन तोकियो। तेस्रो सन्देशको सामर्थ्यप्रदान ११ सेप्टेम्बर, २००१ सम्म प्रतीक्षामा रहने थियो। ती तीनवटै सन्देश इतिहासमा आइपुग्छन्, र त्यसपछि सामर्थ्यप्राप्त हुन्छन्।

यहोयाकीम र कोरेशले पहिलो स्वर्गदूतको आगमन होइन, तर उसको सशक्तीकरणलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यद्यपि यहोयाकीम यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरूमध्ये पहिलो थियो, र यद्यपि उसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, तथापि उसले, र साथै कोरेशले पनि, प्रकट गर्ने भविष्यवाणीय विशेषताहरूले देखाउँछन् कि ती दुवै पहिलो स्वर्गदूतको सशक्तीकरणका प्रतीक हुन्, पहिलो स्वर्गदूतको आगमनका प्रतीक होइनन्। यहोयाकीमको इतिहासमा पहिलो सन्देशको आगमन मनश्शे थियो, जो यहूदाका अन्तिम सात राजाहरूमध्ये पहिलो थियो।

यरूशलेमको पूर्ण र अन्तिम विनाशभन्दा अघि सात राजाहरू थिए। ती सात राजाहरूले एउटा क्रमशः विकसित हुने इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसरी तिनीहरूले पूर्वछायांकन गरेको इतिहास १७९८ देखि १८४४ सम्मको थियो। पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा आयो, र तेस्रो २२ अक्टोबर, १८४४ मा आयो। १७९८ देखि १८४४ सम्मको इतिहास पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहास हो। तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहास १८४४ मा आरम्भ भयो। जब सिस्टर ह्याइटले प्रकाशको पुस्तकको दशौं अध्यायका सात गर्जनहरूको प्रतीकात्मकता पहिचान गर्नुहुन्छ, तब उहाँ भन्नुहुन्छ कि ती सात गर्जनहरूले पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, तर तेस्रो स्वर्गदूतलाई होइन।

“यूहन्नालाई दिइएको विशेष ज्योति, जुन सात गर्जनहरूद्वारा व्यक्त गरिएको थियो, पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूअन्तर्गत घटित हुने घटनाहरूको रूपरेखा थियो।” The Seventh-day Adventist Bible

प्रकाशको पुस्तकको दशौँ अध्यायका सात गर्जनहरूको इतिहासले अगस्त ११, १८४० मा पहिलो स्वर्गदूतलाई सामर्थ्य प्रदान गरिएको इतिहासदेखि अक्टोबर २२, १८४४ को महान् निराशासम्मको इतिहासलाई विशेष रूपमा जोड दिन्छ, तर तैपनि यसले पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको सम्पूर्ण इतिहासलाई समेटेको छ। सात गर्जनहरूको सामान्य प्रयोग यो हो कि यसले १७९८ देखि अक्टोबर २२, १८४४ सम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। १७९८ देखि महान् निराशासम्म पहिलो स्वर्गदूतको आगमनको इतिहास नै पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहास हो, र यसलाई भविष्यवाणीगत रूपमा सात गर्जनहरूको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। सात गर्जनहरू यहूदाका अन्तिम सात राजाहरूद्वारा पनि प्रतिरूपित गरिएका थिए। ती राजाहरूमध्ये अन्तिम तीन जना केवल क्रमिक राजाहरूको पहिचान मात्र थिएनन्, तर तिनीहरू मिलेर पहिलो, बीचको, र अन्तिमबाट बनेको एउटै प्रतीक हुन्।

तीन स्वर्गदूतहरूको इतिहासमा, पहिलो सन्देश ११ अगस्त १८४० मा सामर्थ्यसहित प्रकट भयो, र यहोयाकीम तथा कूरस दुवैले त्यस घटनाको प्रतीकरूप धारण गरेका थिए।

अर्को लेखमा हामी यी अति महत्त्वपूर्ण सत्यहरूको पहिचान गर्न निरन्तरता दिनेछौं।

“कडा सत्यनिष्ठा प्रत्येक विद्यार्थीले आदरपूर्वक अँगाल्नुपर्छ। प्रत्येक मनले परमेश्वरको प्रकट गरिएको वचनतर्फ श्रद्धापूर्ण ध्यानसहित फर्किनुपर्छ। यसरी परमेश्वरको आज्ञापालन गर्नेहरूलाई ज्योति र अनुग्रह दिइनेछ। तिनीहरूले उहाँको व्यवस्थाबाट अचम्मका कुराहरू देख्नेछन्। पेन्तिकोसको दिनदेखि बेवास्ता गरिएका र नदेखिएका महान् सत्यहरू परमेश्वरको वचनबाट आफ्नै स्वाभाविक पवित्रतामा चम्किनेछन्। जोहरूले साँच्चै परमेश्वरलाई प्रेम गर्छन्, तिनीहरूलाई पवित्र आत्माको मनबाट धमिलिँदै गएका सत्यहरू प्रकट गर्नुहुनेछ, र पूर्णतया नयाँ सत्यहरू पनि प्रकट गर्नुहुनेछ। जोहरूले परमेश्वरका पुत्रको मासु खान्छन् र रगत पिउँछन्, तिनीहरूले दानियल र प्रकाशको पुस्तकहरूबाट पवित्र आत्माद्वारा प्रेरित सत्य निकालेर ल्याउनेछन्। तिनीहरूले त्यस्ता शक्तिहरूलाई क्रियाशील तुल्याउनेछन्, जसलाई दबाउन सकिँदैन। मानिसहरूको मनबाट लुकाइएका रहस्यहरू घोषणा गर्न बालबालिकाहरूका ओठ खोल्नेछन्। प्रभुले यस संसारका मूर्ख ठहराइएका कुराहरू बुद्धिमानहरूलाई लज्जित पार्न, र संसारका दुर्बल कुराहरू शक्तिशालीहरूलाई लज्जित पार्न छान्नुभएको छ।”

“अविश्वासको बीचमा च्यापेर राखिने वस्तुका रूपमा बाइबललाई हाम्रा विद्यालयहरूमा ल्याइनु हुँदैन। बाइबललाई शिक्षाको आधारभूमि र विषयवस्तु बनाइनुपर्छ। यो सत्य हो कि हामीले विगतमा जान्दथ्यौं भन्दा जीवित परमेश्वरको वचनबारे अहिले धेरै बढी जान्दछौं, तर अझै सिक्नुपर्ने धेरै कुरा बाँकी छन्। यसलाई जीवित परमेश्वरको वचनका रूपमा प्रयोग गरिनुपर्छ, र प्रत्येक कुरामा यसलाई पहिलो, अन्तिम, र सर्वोत्तम ठानी सम्मान गरिनुपर्छ। तब साँचो आत्मिक वृद्धि देखिनेछ। विद्यार्थीहरूले स्वस्थ धार्मिक चरित्रहरू विकास गर्नेछन्, किनकि तिनीहरू परमेश्वरका पुत्रको मासु खान्छन् र उहाँको रगत पिउँछन्। तर यदि निगरानी र पालनपोषण गरिएन भने, आत्माको स्वास्थ्य क्षीण हुन्छ। ज्योतिका मार्गमा रहो। बाइबल अध्ययन गर। जसले परमेश्वरको विश्वासयोग्यतापूर्वक सेवा गर्छन् तिनीहरू आशिषित हुनेछन्। जसले कुनै पनि विश्वासयोग्य कामलाई प्रतिफलविहीन रहन दिँदैन, उहाँले निष्ठा र सत्यनिष्ठाको प्रत्येक कार्यलाई आफ्नो प्रेम र अनुमोदनका विशेष चिह्नहरूले मुकुटधारी बनाउनुहुनेछ।” Review and Herald, August 17, 1897.